

Nr 694

Av herr **Gustavsson** i Alvesta m. fl., om ersättning till trafikant vid skada orsakad av älg eller rådjur.

(Lika lydande med motion nr 597 i Första kammaren)

Den rikliga förekomsten av älg i så gott som hela Sverige har medfört, att det under senare år inträffat ett stort antal olyckshändelser, då älgar plötsligt sprungit ut på vägen på så kort avstånd framför motorfordon att föraren varit ur stånd att undvika en påkörning. Vid dessa tillfällen blir motorfordonet ofta kraftigt ramponerat, och det händer inte så sällan att fordonets förare och de som följer med i bilen eller på motorcykeln blir skadade. Särskilt i sådana fall då föraren söker undvika en påkörning genom att snabbt styra i diket brukar skadorna på fordonet bli omfattande, varjämte de som medföljer i fordonet utsättes för risken att bli allvarligt skadade.

Tidigare kunde fordonets ägare och de som kommit till skada räkna med att efter ansökan till kungl. jordbruksdepartementet utfå gottgörelse för större delar av sin skada och förlust ur jaktvårdsfonden. Förutsättningen för bidrag ur fonden var helt naturligt att den av polismyndigheten företagna förundersökningen visat, att motorfordonets förare icke varit vållande till det inträffade.

Under de senaste åren synes ha skett en ändring i tidigare tillämpad praxis, så att ersättningen ur jaktvårdsfonden icke utgår för personskada utan allenast för skada på fordonet och den förlust, som fordonets ägare åsamkats genom avsaknad av fordonet under reparationstiden. Anledningen till den ändrade praxis uppges vara, att den som skadats numera alltid får ersättning enligt lagen om allmän försäkring. Det har på den grunden inte ansetts befogat att därutöver lämna ersättning från jaktvårdsfonden.

När motorfordonet är kaskoförsäkrat, begränsas ersättningen ur jaktvårdsfonden till ägarens självrisk i reparationskostnaden — självrisken är vanligen 300, 500 eller 1 000 kronor — samt den förlust som uppkommit genom avsaknad av fordonet under reparationen; ersättningen i sistnämnda hänseende brukar kallas stilleståndsersättning.

Vid en större skada på en lastbil i yrkesmässig trafik — som numera ofta representerar ett värde i storleksordningen 100 000 kronor — kan förlusten av inkomst genom uteblivna körslor under reparationstiden uppgå till betydande belopp och bli utomordentligt kännbar för lastbilsägaren. I synnerhet i sådana fall vore det önskvärt att vederbörande kunde bli täckt för sin förlust genom ersättning från jaktvårdsfonden.

Av tillgängliga beslut över ansökningar om bidrag ur jaktvårdsfonden vill det synas som om praxis visat tendens till större återhållsamhet vid beviljande av bidrag ur fonden. Några bestämda regler torde icke gälla, utan prövningen av ansökningar synes ske med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt ärende.

Det förefaller som om prövningen av dessa ärenden knappast skulle behöva ske inom departementet. Beslutanderätten borde kunna överlåtas till ett centralt ämbetsverk — förslagsvis lantbruksstyrelsen — eller ännu hellre till länsstyrelsen i det län där olyckshändelsen inträffat.

Vad här sagts äger motsvarande tillämpning när ett rådjur plötsligt uppenbarar sig på vägen.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning av frågan om i vilken ordning och efter vilka grunder ersättning för person- och sakskada må utgå till trafikant som lider skada eller förlust genom en olyckshändelse i trafiken, orsakad av att en älg eller ett rådjur plötsligt sprungit ut på vägen.

Stockholm den 27 januari 1965

Rune Gustavsson
i Alvesta

Bertil Johansson
i Växjö

Erik Larsson
i Norderön
